

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2023 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Krawczyk

Protokolant: Klaudia Tomczyk

Prokurator: Joanna Trzmielewska – Sochaj

po rozpoznaniu w dniach: 25 października 2021r., 22 listopada 2021r., 22 grudnia 2021r., 24 stycznia 2022r., 7 marca 2022r., 13 kwietnia 2022r., 9 maja 2022r., 8 czerwca 2022r., 29 sierpnia 2022r., 19 września 2022r., 4 listopada 2022r., 12 grudnia 2022r., 18 stycznia 2023r., 9 marca 2023r., 6 kwietnia 2023r., 5 czerwca 2023r. sprawy:

A. I. (1), syna T. i A. z domu K., ur. (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w okresie od co najmniej 31 stycznia 2014 r. do 10 czerwca 2014 r. we W., pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., w związku z tym będąc zobowiązany na podstawie ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi Spółki, nie zgłosił wniosku o upadłość spółki handlowej, pomimo powstania warunków uzasadniających według przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2003 r., nr 60, poz. 535 z późn. zm.) upadłość spółki,

tj. o czyn z art. 586 Ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. 2020.1526 tj. z dn. 2020.09.04)

w okresie od połowy 2013 r. do dnia 2 lipca 2014 r. we W., w celu realizacji z góry powziętego zamiaru oraz osiągnięcia korzyści majątkowej, jako Prezes Zarządu spółki (...) Sp. z o.o., wspólnie i w porozumieniu z wiceprezesem tejże firmy (...), będąc zobowiązany na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki, pomimo utraty płynności finansowej, poprzez nadużycie przysługujących mu uprawnień, podejmował działania zwiększające niewypłacalność spółki, takie jak:

wypłata dywidendy za rok 2012 w łącznej kwocie 98.158,44 zł,

niewyegzekwowanie zwrotu pożyczki od A. I. (1) w kwocie 10.000 zł,

niezwrócenie kwoty 50.000,00 zł z tytułu pobranej zaliczki przez D. M. (1),

zawarcie z firmą (...) S.A. umowy nabycia jej wierzytelności względem firmy Hurtownia (...) Sp. z o.o. w Ł. w kwocie 5.149.716,76 zł z obowiązkiem zapłaty firmie (...) S.A. do dnia 07.05.2014 r. kwoty 4.737.739,30 zł,

zawarcie z firmą (...) Sp. z o.o. z/s w W. umowy nabycia jej wierzytelności względem firmy Hurtowni (...) Sp. z o.o. w Ł. w kwocie 2.762.788,11 zł z obowiązkiem zapłaty firmie (...) do dnia 07.05.2014r. kwoty 2.541.765,00 zł,

wypłata premii uznaniowej dla członków zarządu w łącznej kwocie 102.286,00 zł

w następstwie czego wyrządził spółce (...) szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w łącznej kwocie nie mniejszej niż 7 539 948,70 zł

to jest o czyn z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

w dniu 7 marca 2014 r. we W., jako prezes spółki (...) Sp. z o.o., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z wiceprezesem tejże spółki (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) S.A. w ten sposób że, ukrywając fakt niewypłacalności, wprowadził w błąd co do posiadanej płynności finansowej firmy (...) Sp. z o.o. i zawarł umowę nabycia wierzytelności przy służących firmie (...) S.A. względem Hurtowni (...) Sp. z o.o. w Ł., w kwocie 5 149 716,76 zł zobowiązując się do zapłaty do dnia 07.05.2014 r. kwoty 4 737 739,30 zł, czym działał na szkodę firmy (...) S.A., powodując straty w mieniu znacznej wartości, w kwocie 5 149 716,76 zł

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

w dniu 7 marca 2014 r. we W., jako prezes spółki (...) Sp. z o.o., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z wiceprezesem tejże spółki (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. z/s w W., w ten sposób że, ukrywając fakt niewypłacalności, wprowadził w błąd co do posiadanej płynności finansowej firmy (...) Sp. z o.o. i zawarł umowę nabycia wierzytelności przysługujących firmie (...) Sp. z o.o. względem Hurtowni (...) Sp. z o.o. w Ł., w kwocie 2 762 788,11 zł, zobowiązując się do zapłaty do dnia 07.05.2014 r. kwoty 2 541 765,00 zł, czym działał na szkodę firmy (...) S.A., powodując straty w mieniu znacznej wartości w kwocie 2 762 788,11 zł

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

D. M. (1), syna A. i K. z domu S., ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od co najmniej 31 stycznia 2014 r. do 10 czerwca 2014 r. we W., pełniąc funkcję wiceprezesa zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., w związku z tym będąc zobowiązany na podstawie ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi Spółki, nie zgłosił wniosku o upadłość spółki handlowej, pomimo powstania warunków uzasadniających według przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2003 r., nr 60, poz. 535 z późn. zm.) upadłość spółki,

tj. o czyn z art. 586 Ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. 2020.1526 t.j. z dn. 2020.09.04)

okresie od połowy 2013 r. do dnia 2 lipca 2014 r. we W., w celu realizacji z góry powziętego zamiaru oraz osiągnięcia korzyści majątkowej, jako członek Zarządu spółki (...) z o.o., wspólnie i w porozumieniu z prezesem tejże firmy (...), będąc zobowiązany na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki, pomimo utraty płynności finansowej, poprzez nadużycie przysługujących mu uprawnień, podejmował działania zwiększające niewypłacalność spółki, takie jak:

wypłata dywidendy za rok 2012 w łącznej kwocie 98.158,44 zł,

niewyegzekwowanie zwrotu pożyczki w kwocie 10.000 zł,

niezwroćcenie kwoty 50 000,00 zł z tytułu pobranej zaliczki przez D. M. (1),

zawarcie z firmą (...) S.A. umowy nabycia jej wierzytelności względem firmy Hurtowni (...) Sp. z o.o. w Ł. w kwocie 5 149 716,76 zł z obowiązkiem zapłaty firmie (...) S.A. do dnia 07.05.2014 r. kwoty 4 737 739,30 zł,

zawarcie z firmą (...) Sp. z o.o. z/s w W. umowy nabycia jej wierzytelności względem firmy Hurtowni (...) Sp. z o.o. w Ł. w kwocie 2 762 788,11 zł z obowiązkiem zapłaty firmie (...) do dnia 07.05.2014r. kwoty 2 541 765,00 zł,

wypłata premii uznaniowej dla członków zarządu w łącznej kwocie 102 286,00 zł w następstwie czego wyrządził spółce (...) szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w łącznej kwocie nie mniejszej niż 7 539 948,70 zł

to jest o czyn z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

w dniu 7 marca 2014 r. we W., jako prezes spółki (...) Sp. z o.o., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z wiceprezesem tejże spółki (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) S.A. w ten sposób że, ukrywając fakt niewypłacalności, wprowadził w błąd co do posiadanej płynności finansowej firmy (...) Sp. z o.o. i zawarł umowę nabycia wierzytelności przysługujących firmie (...) S.A. względem Hurtowni (...) Sp. z o.o. w Ł., w kwocie 5 149 716,76 zł zobowiązując się do zapłaty do dnia 07.05.2014 r. kwoty 4 737 739,30 zł, czym działał na szkodę firmy (...) S.A., powodując straty w mieniu znacznej wartości, w kwocie 5 149 716,76 zł

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

w dniu 7 marca 2014 r. we W., jako prezes spółki (...) Sp z o.o., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z wiceprezesem tejże spółki (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. z/s w W., w ten sposób że, ukrywając fakt niewypłacalności, wprowadził w błąd co do posiadanej płynności finansowej firmy (...) Sp. z o.o. i zawarł umowę nabycia wierzytelności przysługujących firmie (...) Sp. z o.o. względem Hurtowni (...) Sp. z o.o. w Ł., w kwocie 2 762 788,11 zł, zobowiązując się do zapłaty do dnia 07.05.2014 r. kwoty 2 541 765,00 zł, czym działał na szkodę firmy (...) S.A., powodując straty w mieniu znacznej wartości w kwocie 2 762 788,11 zł

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

uznaje oskarżonego **A. I. (1)** za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w pkt I. części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z **art. 586 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. 2020.1526 tj. z dn. 2020.09.04)** i za to na podstawie art. 586 k.s.h. wymierza mu karę grzywny w wysokości **50 (pięćdziesięciu)** stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

uznaje oskarżonego **A. I. (1)** za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w pkt II, III i IV. części wstępnej wyroku przyjmując, iż opisane w nich zachowania stanowią jedno przestępstwo z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. oraz art. 12 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. oraz art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę **1 (jednego)** roku pozbawienia wolności;

na postawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu **A. I. (2)** wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres **3 (trzech)** lat próby;

uznaje oskarżonego **D. M. (1)** za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w pkt V. części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z **art. 586 Ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. 2020.1526 tj. z dn. 2020.09.04)** i za to na podstawie art. 586 k.s.h. wymierza mu karę grzywny w wysokości **50 (pięćdziesięciu)** stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

uznaje oskarżonego **D. M. (1)** za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w pkt VI, VII i VIII. części wstępnej wyroku przyjmując, iż opisane w nich zachowania stanowią jedno przestępstwo z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. oraz art. 12 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i za to na

podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. oraz art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę **1 (jednego)** roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu **D. M. (1)** wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres **3 (trzech)** lat próby;

na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. nakłada na oskarżonych **A. I. (1) i D. M. (2)** obowiązek informowania Sądu o przebiegu okresu próby;

na podstawie art. 39 pkt 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. I. (1) i D. M. (1)** środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z odpowiedzialnością majątkową i obrotem wierzytelnościami na okres **4 (czterech)** lat;

na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonych **A. I. (1) i D. M. (1)** solidarny obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz:

Firma oponiarska (...) S.A. z/s w D. kwoty 4.867.826,53 zł;

(...) sp. z o.o. kwoty 2.642.509,31 zł;

na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza solidarnie od oskarżonego A. I. (1) i D. M. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego firmy oponiarskiej (...) S.A. kwotę 4320 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza solidarnie od oskarżonego A. I. (1) i D. M. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego G. (...) kwotę 4320 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądza od oskarżonego A. I. (1) na rzecz Skarbu Państwa przypadające od niego koszty postępowania i wymierza mu opłatę w kwocie 280 zł;

na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądza od oskarżonego D. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa przypadające od niego koszty postępowania i wymierza mu opłatę w kwocie 280 zł;

Sędzia Tomasz Krawczyk

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 159/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie			

rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	A. I. (1)	Czyn przypisany w punkcie I., II., III. i IV. części dyspozytywnej wyroku	
2.	D. M. (1)	Czyn przypisany w punkcie V., VI., VII. i VIII. części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 12 października 2006r. A. I. (1) i D. M. (1) aktem notarialnym za (...) zawiązali spółkę pod firmą (...) sp. z o.o. i w dniu 19.10.2006. została ona zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem (...). Na mocy uchwały spółki z dnia 14.09.2007r.	pełny opis KRS dot. (...) sp. z o. o.	k. 403 tom II.	

zmieniono jej firmę na (...) Sp. z o.o.”

W KRS przedmiot działalności spółki określony został w 14 pozycjach obejmujących m.in. działalność świadczoną przez agencję inkasa i biura kredytowe; pozostałą działalność wspomagającą prowadzenie działalności gospodarczej, gdzie indziej nie sklasyfikowanej; pozostałe doradztwo finansowe w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania oraz pozostałą działalność finansową wspomagającą usługi finansowe, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych.

Organem reprezentującym spółkę był dwuosobowy zarząd, w skład którego wchodził A. I. (1) – jako Prezes Zarządu oraz D. M. (1) – jako Wiceprezes Zarządu. Do reprezentowania spółki i składania oświadczeń woli w jej imieniu był upoważniony samodzielnie każdy członek zarządu.

A. I. (1) i D. M. (1) swoje funkcje w zarządzie pełnili przez cały czas istnienia spółki.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej spółka (...) sp. z o.o. w latach 2009-2014 stale współpracowała z Firmą (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o. prowadząc,

na podstawie zawieranych umów zlecenia, windykację wierzytelności tychże spółek. Osobami kontaktowymi dla (...) sp. z o.o. z ramienia zarówno G. jak i Firmy (...) był Dyrektor ds. finansowych L. C. – z którym kontaktował się głównie A. I. (1) oraz D. D. – z którą kontaktował się D. M. (1). (...) sp. z o.o. swoje wynagrodzenie uzyskiwała z wyegzekwowanych należności i stanowiło ok. 10% ich głównej wysokości.

W latach 2009 – 2012 wartość aktywów (...) sp. z o.o. stale rosła, zaś wypracowane w 2009, 2010 i częściowo w 2011 r. zyski przeznaczone zostały na pokrycie strat z lat ubiegłych. Pozostały zysk z 2011 w kwocie 198.071,05 zł został w 2012r. w 4 transzach wypłacony na dywidendy.

W dniu 3 grudnia 2012r. spółka (...) sprzedała spółce (...) posiadane przez siebie udziały w spółce (...) sp. z o.o. za cenę 485.000 zł.

Od stycznia 2013r. (...) sp. z o.o. zaczęła generować straty przewyższające połowę kapitału zakładowego przy jednoczesnym braku kapitału rezerwowego i zapasowego.

Od końca marca 2013r. w spółce wystąpił ujemny kapitał w kwocie 29.117,50 zł i wartość ta sukcesywnie rozpoczęła się zwiększać osiągając w grudniu 2013r. ujemną wartość 539.792,12 zł. W tym też okresie Prezes Zarządu – A. I. (1) wspólnie i w porozumieniu z wiceprezesem Zarządu – D. M. (1) pomimo pojawienia się znacznych strat już na koniec marca 2013r. w dniu 28 czerwca 2013r. tj. w obliczu wykazywania przez spółkę za 5 miesięcy działalności w 2013r. narastającej straty w wysokości 326.317,78 zł oraz ujemnego kapitału własnego w wartości 139.357,34 zł - podjęli uchwałę o wypłacie dywidendy za 2012 rok w łącznej kwocie 98.158,44 zł.

Od lipca 2013r. (...) sp. z o.o. zaprzestała płacenia na rzecz (...) sp. z o.o. czynszu za najmowany lokal biurowy. Na dzień 26 listopada 2013r. zaległości z tego tytułu wyniosły 54.885,05 zł. Zostały one częściowo pokryte z kaucji wynoszącej 41.874,39 zł.

W dniu 16 września 2013 roku Spółka (...) udzieliła Prezesowi Zarządu pożyczki w wysokości 100.000 zł, którą następnie kolejno 17 września 2013r. i 3 października 2013r. zwrócił w łącznej

wysokości 90.000 zł.
Zwrot pozostałych 10.000 zł nie był egzekwowany przez cały czas działalności spółki.

(...) sp. z o.o. w toku prowadzonej działalności gospodarczej sporadycznie zawierała cesje wierzytelności, zaś głównie opierała się na zawieranych umowach zlecenia. W przypadkach jeśli dochodziło do zawarcia umowy cesji wierzytelności – to spółka decydowała się na zakup wierzytelności za jej ułamkową wartość nominalną. W tym też zakresie w dniu 29 listopada 2013r. (...) nabyła m.in. wierzytelność od Firmy (...) S.A. i (...) sp. z o.o. o wartości nominalnej 2.378.279,32 zł za cenę 30.000 zł i następnie w dniu 4 grudnia 2013r. odsprzedała ją za cenę 32.000 zł, regulując przy tym swoje zobowiązanie wobec cedentów.

Wieloletnia współpraca pomiędzy (...) sp. z o.o. a Firmą (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. postrzegana była jako korzystna i skuteczna. W tym też kontekście wszystkie spółki darzyły się wzajemnym zaufaniem i nie miały żadnych zastrzeżeń do prowadzonej współpracy i wzajemnych rozliczeń. Wobec powyższych okoliczności Firma (...) S.A. oraz (...) Sp.

z o.o. nie weryfikowały kondycji finansowej (...) sp. z o.o. przekazując jej kolejne wierzytelności do egzekucji.

15 grudnia 2013r. nastąpiło nadzwyczajne zgromadzenie wspólników (...) sp. z o.o. w toku którego walne zgromadzenie spółki podjęto uchwałę nr 1 postanawiającą iż w roku 2014r. członkom zarządu przysługiwać będzie premia w wysokości: dla Prezesa Zarządu – 71.758,00 zł, dla wiceprezesa Zarządu – 30.754,00 po zakończeniu miesiąca, w których dochód spółki przekroczy kwotę 200.000,00 zł licząc narastająco od początku roku 2014.

Poziom niewypłacalności (...) sp. z o.o. wraz z początkiem 2014 r. w dalszym ciągu ulegał systematycznemu zwiększeniu. Ujemna wartość kapitału zakładowego na koniec lutego 2014r. wynosiła 602.230,64 zł.

Pomimo utraty od końca marca 2013r. płynności finansowej i pojawienia się przesłanek do ogłoszenia upadłości A. I. (1) oraz D. M. (1) nie ujawnili powyższego faktu i dalej prowadzili w ramach (...) sp. z o.o. działalność gospodarczą przyjmując w tym zakresie kolejne zlecenia w ramach

nawiązanej współpracy z Firmą (...) S.A. oraz (...) Sp. z o.o. licząc, iż uda się z nich wywiązać dzięki środkom uzyskiwanym od dłużników. W tym też zakresie w dniu 7 marca 2014r. (...) sp. z o.o. reprezentowana przez A. I. (1) zawarła z Firmą (...) S.A. w imieniu której działał Dyrektor Generalny i Prezes Zarządu – J. P. oraz Członek Zarządu i Dyrektor ds. finansowych L. C. umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której spółka (...) za cenę stanowiącą 92 % wartości wierzytelności głównej, nabyła od (...) S.A. wierzytelność w kwocie 5.149.716,60 zł z tytułu ceny za sprzedane towary handlowe podmiotowi Hurtownia (...) sp. z o.o. w Ł.. W umowie oraz załączniku nr 1 do umowy Strony ustaliły, iż cesjonariusz zobowiązuje się zapłacić cenę zakupu wierzytelności tj. kwotę w wysokości 4.737.739,42 zł w dniu 2 maja 2014r. przelewem na rachunek cedenta. Nadto w załączniku do umowy ustalono także 14 dniowy termin w toku którego Cesjonariusz uprawniony jest do odstąpienia od zawartej umowy. Wówczas przeniesiona wierzytelność podlegałaby zwrotowi Cedentowi.

Tego samego dnia tj. 7 marca 2014r. spółka (...) nabyła również i

wierzytelność od (...) sp. z o.o. przysługującą jej od Hurtowni (...) sp. z o.o. w kwocie 2.541.765,06 zł, zobowiązując się do zapłaty do dnia 7 maja kwotę w pełnej wysokości wierzytelności na rachunek cedenta.

O dokonanych cesjach wierzytelności został powiadomiony dłużnik - Hurtownia (...) sp. z o.o.", który w dniu 13 marca 2014r. potwierdził przyjęcie do wiadomości powyższych okoliczności.

W dniu 13 marca 2014 r. D. M. (1) wysłał wiadomość e-mail do L. C. wskazując w jej treści na wzrost ryzyka jakie niesie ze sobą sytuacja dłużnika Hurtownia (...) sp. z o.o. i możliwość odstąpienia (...) sp. z o.o. od zawartej umowy. Widząc jednak potencjalną możliwość takiego rozwiązania, które umożliwi spłatę całości zobowiązania zwrócił się z propozycją zmiany charakteru umowy z cesji na zlecenie.

W dniu 17 marca 2014r. (...) sp. z o.o. zawarła ugodę z dłużnikiem tj. Hurtownią (...) sp. z o.o. w sprawie spłaty zadłużenia objętego umowami cesji w ramach której Dłużnik uznał wskazane w nich wierzytelności za bezsporne i ustalił z (...) sp. z o.o. łączną ich wartość na dzień ugody tj. wynoszącą

8.162.646,64 zł. Strony ugody nadto ustaliły harmonogram spłat w/w zobowiązania określając, że dłużnik będzie spłacał powyższe zobowiązania począwszy od 17 marca 2013r. w kwocie po nie mniej niż 50.000 zł tygodniowo, najpóźniej do końca każdego tygodnia roboczego, do dnia 30.04.2014r. W ramach ugody dłużnik nadto ustanowił na należących do niego nieruchomościach hipotekę łączną na rzecz wierzyciela do łącznej kwoty 8.162.646,64 zł oraz zawarł umowę o ustanowienie zastawu rejestrowego na należących do niego rzeczach ruchomych. Zastaw został wpisany do rejestru zastawów w dniu 6 maja 2014r.

W wykonaniu tak określonej ugody dłużnik do dnia 2 lipca 2014r. spłacał na rzecz (...) sp. z o.o. opisane wyżej zadłużenie i do tego czasu przekazał do rąk członków zarządu (...) kwotę w łącznej wysokości. 1.180.000,00 zł. A. I. (1) oraz D. M. (1) kolejno otrzymując należności od dłużnika nie przekazywali należnej ich części cedentom, zaś powyższą kwotę w 74,5 % przeznaczyli na pokrycie bieżących i zaległych wydatków spółki, w tym m.in. wynagrodzenia, koszty

obsługi prawnej, wypłatę dywidendy, zapłaty wierzycielom tytułem usług windykacji oraz nabytych wierzytelności, należności ZUS, czy należności publicznoprawne.

Po kwietniu 2014r. L. C. zakończył pracę w (...) S.A. i został awansowany na dyrektora G. Skandynawia z/s w S..

W dniu 12 maja 2014r. D. M. (1) w obliczu skuteczności zawartej ugody wysłał wiadomość e-mail do L. C. w której co do zasady uznał wierzytelność przysługującą Firmie (...) S.A. względem (...) oraz jej wysokość i wniósł o rozłożenie spłaty zaistniałego zadłużenia na 36 rat. Wierzyciel nie przystał na propozycję i zażądał uiszczenia zapłaty w określonym w umowie terminie.

Wobec braku spłaty zadłużenia Firma (...) S.A. wezwała (...) sp. z o.o. o zapłatę należności i w dalszej kolejności wniosła pozew o zapłatę w postępowaniu upominawczym. W dniu 27 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt VI GNc 220/14 Sąd Okręgowy w R. nakazał pozwanej spółce zapłatę powodowi kwotę w wysokości 4.737.739,42 z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 maja 2014r. od dnia zapłaty.

Podobne kroki podjęła także (...) sp. z o.o. wskutek których Sąd Okręgowy we W. w dniu 4 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt X GNC 412/14 nakazał (...) sp. z o.o. zapłatę (...) sp. z o.o. kwotę 2.541.765.06 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Powyższe nakazy zapłaty w całości zaskarżyła (...).

W dniu 10 czerwca 2014r. (...) zawarła porozumienie z podmiotem (...) w ramach której przysługująca (...) wierzytelność względem (...) została zamieniona na udziały w tejże spółce. Objęcie udziałów przez (...) w spółce (...) nastąpiło tego samego dnia.

W dniu 12 czerwca 2014r. Firma (...) S.A. złożyła do Sądu Rejonowego dla W. wnioski o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. obejmującej likwidację jej majątku. A. I. (1) i D. M. (1) nie kwestionowali legitymacji w/w podmiotu do złożenia takiego wniosku.

W czerwcu 2014r. D. M. (1) pobrał bez uzasadnienia zaliczkę w kwocie 50.041,72 zł i do końca czerwca nie rozliczył się z pobranej kwoty 50.000 zł. Nadto w czerwcu 2014r. doszło do wypłaty na rzecz członków zarządu premii ustalonej uprzednio uchwałą z 15 grudnia 2013r.

W dniu 2 lipca 2014r. Sąd Rejonowy dla W. we W. w sprawie o sygn. akt VIII GU 165/14 ogłosił upadłość (...) sp. z o.o. i z uwagi na powyższy fakt postępowania upominawcze o sygn. akt VI GNc 220/14 oraz X GNc 412/14 zostały zawieszane. Według stanu na dzień poprzedzający ogłoszenie upadłości spółki (...) sp. z o.o. posiadała aktywa o wartości 8.000.900,21 zł, kapitał własny wynosił (-) 472.747,07 zł. W dniu 31.10.2014 r. syndyk – J. K. przedłożył sędziemu komisarzowi podstawową listę wierzytelności, w której to ujawniono, iż poza wierzytelnościami (...) sp. z o.o. oraz Firmy (...) S.A. do najdawniej wymagalnych wierzytelności wobec upadłej spółki należą należności wobec:

(...) sp. z o.o. w K. ((...)) - kwota należności głównej 29.000,00 zł wymagalna od dnia 21.11.2010 r., zasądzona nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...), Wydział V Gospodarczy z dnia 17.12.2013 r.,

(...) sp. z o.o. w W. (Zw 11, poz. 11) – kwota należności głównej 5.242,63 zł wymagalna od dnia 19.10.2012 r., zasądzona nieprawomocnym

nakazem zapłaty z dnia 30.06.2014 r.

B. W., B. P. (...) (Zw 7, poz. 7) – kwota należności głównej 15.191 ,96 zł, w części wynoszącej 9.200,00 zł wymagalna od dnia 19.11.2012 r.,

Z. B. (Zw 6, poz. 6) – kwota należności głównej 42.620,00 zł, w tym najdawniej wymagalna kwota 8.524,00 zł od 06.03.2013 r.,

Fabryka (...) sp. z o.o. (Zw 8 poz. 8) – kwota należności głównej 139.188,00 zł wymagalna od dnia 01.07.2013 r.,

Biuro Studiów i (...) – (...) S.A. (Zw 2, poz. 2) – kwota należności głównej 50.000,00 zł wymagalna od dnia 21.12.2013 r., zasądzona nieprawomocnym nakazem zapłaty z dnia 25.03.2014 r.

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2015r. Sąd Rejonowy dla W. we W. w sprawie o sygn. akt Gzd 85/14 (Gzd 86/14) pozbawił A. I. (1) i D. M. (1) na okres 4 lat prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu.

*** Oskarżony A. I. (1) oraz D. M. (1) nie byli uprzednio karani.		
dokumentacja z akt rejestrowych (...) sp. z o. o. KRS: (...)	k. 418 - 583 tom III.; k. 1320 - 1386 tom VIII;	
protokół nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników (...) sp. z o.o. z dnia 15 grudnia 2013r.	k. 1968 tom IX.	
korrespondencja e-mail	230 - 231 tom II.	
umowa cesji wierzytelności z dnia 7 marca 2014r. pomiędzy Firmą (...) S.A. a (...) sp. z o.o. wraz z fakturami VAT	k. 13 - 148 tom I.	
umowa cesji wierzytelności z dnia 7 marca 2014r. pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. wraz z załącznikami	k. 1471 - 1474 tom VIII	
zawiadomienie o dokonaniu cesji wraz z informacją zwrotną	k. 154 tom I. k. 1478 tom VIII.	
ugoda z dnia 17 marca 2014r. pomiędzy (...) sp. z o.o. a spółką Hurtownia (...) sp. z o. o.	k. 2602 -2604 tom XIII	
kserokopia aktu notarialnego z dnia 28 marca 2014r. (...) o ustanowieniu hipoteki	k. 2611 - 2624 tom XIII.	
umowa o ustanowieniu zastawu rejestrowego z	k. 2606-2609 tom XIII	

dnia 17 marca 2014r. wraz z kserokopią odpisu postanowienia Sądu Rejonowego w (...) i W. o dokonaniu wpisu.		
wezwanie (...) do zapłaty kwoty 4.737.739,42 zł z potwierdzeniem odbioru	k. 155 tom I.	
Akt Notarialny - oświadczenie nowego wspólnika o objęciu udziałów i przystąpieniu do spółki z dnia 10.06.2014r. Rep. A nr 49344/2014	k. 687 tom. IV	
Postanowienie Sądu Rejonowego dla W. z dnia 2 lipca 2014r., sygn. akt VIII GU 165/14 o ogłoszeniu upadłości dłużnika (...) sp. z o. o. obejmującej likwidację jego majątku	k. 160 - 163 tom I. k.1483 - 1486 tom VIII;	
lista wierzytelności	k. 729-743 tom IV	
opinia biegłego sądowego z dnia 23.10.2014r. z zakresu rachunkowości i finansów - (...)	k. 264 - 299 tom II.	
opinia uzupełniająca do opinii z dnia 23.10.2014r. wraz z załącznikami	k. 2216 - 2444 tom XI.	
opinia biegłego z zakresu prawa gospodarczego - J. G. sporządzona do sprawy o sygn. akt VII K 701/17 dot. D. M. (1).	k. 1980 - 1998 tom IX.	
opinia numer (...) z zakresu księgowości	k. 2043 - 2095 tom X.	

śledczej sporządzona przez D. Księgowości Śledczej L. (...)		
częściowo opinia biegłego sądowego - dr. R. P. z dnia 15 stycznia 2018 r.	k. 1939 – 1956 tom IX	
protokół oględzin akt sprawy VIII Gzd 85/14 wraz z kopią dokumentacji	k. 963 -1049 tom VI., k. 1230 - 1315 tom VII	
postanowienie Sądu Rejonowego dla W. z dnia 20 sierpnia 2015r. w sprawie o sygn. akt VIII Gzd 85/14 (Gzd 86/14) w przedmiocie pozbawienia A. I. (1) i D. M. (1) prawa do prowadzenia działalności gospodarczej.	k. 1488 - 1502 tom VIII.	
częściowe wyjaśnienia A. I. (1)	k. 184-186 tom I. k. 1202 – 1204 tom VII. k. 1400 tom VIII. k.1960 – 1967 tom IX. k. 2641 - 2642 tom XIII.	
częściowe wyjaśnienia D. M. (1)	k.191-192 tom I. k. 1198-1200 tom VII. k. 1406 tom VIII. k. 1972-1978 tom IX. k. 2198 -2200 tom X. k. 2552 - 2556 tom XIII	
zeznania świadka L. C.	k. 913-914 tom V k. 2668 - 2670 tom XIII.	
zeznania świadka J. P.	k. 869 – 870 tom V.	

	k. 2757 - 2760 tom XIV.	
zeznania świadka D. D.	k. 221 - 223 tom II. k. 956-957 tom VI. k. 1923-1296 tom IX. k.2658-2661 tom XIII.	
zeznania świadka S. K.	k. 217 – 218 tom II. k. 723 -724 tom IV. k. 2655 - 2667 tom XIII.	
Zeznania świadka D. K.	k. 1984 – 1986 tom IX.	
zeznania świadka J. K. - byłego syndyka (...) sp. z o. o.	k. 842-843 tom V k. 1455-1456 tom VIII. k. 2666-2668 tom XIII.	
ustna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu księgowości - K. S. oraz biegłego z zakresu ekonomii, rachunkowości, finansów i (...).	k. 2700 - 2701 tom XIV.	
ustna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu księgowości - M. B.	k. 2710-2712 tom XIV.	
Dane o karalności	k. 2767 tom XIV. k. 2805 tom XIV.,	
Fakty uznane za nieudowodnione		
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,

		jeżeli czynu nie przypisano)	
-	-	-	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
-	-	-	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
		Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków oraz sporządzonych opiniach biegłych i dowodach z dokumentów, w tym w postaci kopii akt spraw Gzd 85/14 i Gzd 86/14; dokumentacji odnoszącej się do postępowań uproszczonych o sygn. akt VI GNc 220/14 i X GNc 412/14; dokumentacji dotyczącej przeprowadzonego wobec (...) sp. z o.o. postępowania upadłościowego o sygn. akt VIII GU 165/14; dokumentacji z akt rejestrowych (...) sp. z o. o. KRS: (...); odpisów zupełnych z KRS; umów cesji wierzytelności; korespondencji e-mail;	

		<p>ugody nr LIA-07/WEZ/2014 i LIA-08/WEZ/2014 pomiędzy (...) sp. z o.o. a Spółką Hurtownia (...) sp. z o.o. oraz związanej z nią dokumentacją. W ocenie Sądu dowody te stanowią wiarygodny materiał dowodowy i potwierdzają okoliczności w nich zawarte. Dowody te nie był kwestionowane przez strony. Sąd nadto nie miał podstaw do kwestionowania wiarygodności opinii sporządzonych przez biegłych: K. S., J. G. czy też D. Księgowości Śledczej L. (...). Są one pełne, jasne, wyczerpujące i wzajemnie się uzupełniają, dlatego też stanowią wiarygodny materiał dowodowy dla stwierdzenia okoliczności w nich zawartych. Ponadto zostały sporządzone i złożone w sposób fachowy, rzetelny precyzyjny i obiektywny przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje. Sąd nie miał również podstaw do kwestionowania wiarygodności złożonych w toku postępowania sądowego ustnych opinii uzupełniających.</p>	
	<p>częściowe wyjaśnienia A. I. (1) i D. M. (1)</p>	<p>Wyjaśnienia A. I. (1) i D. M. (1) zasługują na wiarę, jedynie w zakresie, w którym nie są sprzeczne z zebrany materiał dowodowy w sprawie. Sąd zatem daje wiarę wyjaśnieniom oskarżonych w zakresie,</p>	

		<p>w którym podnoszą panujące pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. i Firmą (...) S.A. pozytywne relacje, okres współpracy i zawierane w jego toku umowy zlecenia oraz ich warunki i metody jakimi egzekwowane były wierzytelności.</p> <p>Wyjaśnienia te znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonej dokumentacji i zeznaniach świadków.</p> <p>Sąd w dalszej kolejności daje wiarę wyjaśnieniom oskarżonego D. M. (1) w zakresie w jakim przyznał, iż reprezentowana przez nich spółka de facto nie posiadała majątku oraz wyjaśnieniom A. I. (3) w jakim argumentując pozorność zawartych umów, przyznał iż spółka nie posiadała środków na realizację tych umów.</p>	
	zeznania świadka D. D.	<p>Zeznania zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Zeznania świadka są szczere, spontaniczne, rzeczowe i przekonywujące. Świadek zeznając wskazywała, jakie informację sama posiada, które są jedynie domysłami, a które informację zostały potwierdzone. Świadek będąca pracownikiem Firmy (...) S.A. oraz G. P. wskazała, na wieloletnią i skuteczną współpracę z (...), realizowane przez nich</p>	

zlecenia i dalszy przebieg współpracy. Świadek w toku zeznań wskazała, iż to ona była odpowiedzialna za kontakt z (...) sp. z o.o., a za rozmowy biznesowe z tą spółką, podobnie jak ustalanie warunków zawieranych umów odpowiadał głównie ówczesny Dyrektor Finansowy tj. L. C.. Świadek zeznała, że z uwagi na długoletnią współpracę firma (...) S.A. nie weryfikowała kondycji finansowej (...) przed podpisaniem umowy cesji wierzytelności z dnia 7 marca 2014r. zaś samą korespondencję i rozmowy w przedmiocie powyższych umów – przed ich podpisaniem – prowadziła wspólnie z L. C., jednakże nie brała udziału w negocjacjach. Docelową umowę miał podpisać sam L. C..

Świadek podniosła, iż nie jej natomiast nie wiadomo na temat jakichkolwiek ustnych porozumień co do nie egzekwowania warunków umowy cesji w zakresie zapłaty 92% kwoty wierzytelności w dniu 2 maja 2014r. czy też dodatkowych aneksach mających przedłużyć okres zapłaty z tytułu cesji, wskazując dalej, że sama takich rozmów nie prowadziła i nie posiada informacji aby ktokolwiek z Firmy miał takowe rozmowy prowadzić. Świadek wskazała, że umowę cesji

zawarto w celu odzyskania wierzytelności od dłużnika i w dalszej kolejności zanegowała, aby jej zawarcie miało wpływ na sprawozdawczość kwartalną firmy (...). S.A. W ocenie świadka umowy zawarte 7 marca 2014r. były rutynowe, a mając na uwadze dotychczasową współpracę z (...) sp. z o.o. i jej skuteczność – spółki których jest pracownikiem miały podstawy aby sądzić, że (...) sprostą realizacją umowy, jednakże nie jej to oceniać.

Świadek w toku zeznań, odnosząc się do twierdzeń oskarżonych wskazała, że od zawarcia w/w umów nie zależały i nie zależą jakieś korzyści czy nagrody dla pracowników czy Pana C., a raport półroczny nie ma wpływu na rewidentę i absolutorium. Świadek wskazała, że wyniki w nim przedstawione w mają za to wpływ na decyzje inwestorów, lecz w raporcie (w czerwcu) było widać przeterminowane długi na koncie firmy (...) i widniały w nim jako należność przeterminowana. W ocenie świadka zawarte umowy nie miały wpływu na sytuację Pana C., lecz nie zna jego kontraktu ani też wiedzy aby prowadzone były negocjacje dotyczące zmiany umowy z marca 2014r.

		<p>Relacja świadka znajduje odzwierciedlenie przede wszystkim w kolejno zeznaniach L. C. oraz częściowo wyjaśnieniach A. I. (1) oraz D. M. (1). Wskazywane przez nią okoliczności pozostają również w zgodzie z zeznaniami pozostałych świadków i zgromadzoną w toku postępowania dokumentacją.</p>	
	<p>zeznania świadka L. C.</p>	<p>Zeznania L. C. zasługują na przyznanie waloru wiarygodności. Przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego potwierdził wskazywane przez D. D. okoliczności odnoszące się do długoletniej i skutecznej współpracy (...) z Firmą (...) oraz siostrzaną firmą (...) podkreślając przy tym, że w okresie współpracy (...) S.A. z pomocy (...) w ściąganiu należności od klientów uzyskała duże korzyści.</p> <p>Świadek odnosząc się dalej do zawartych umów w dniu 7 marca 2014r. wskazał iż nie pamięta czy znana była mu kondycja finansowa (...), albowiem w KRS nie ma danych w powyższym zakresie, zaś firma w której pracował opierała się na takich danych jedynie dodatkowo, dodając, iż za pozyskanie takowych danych odpowiedzialna jest D. D., lecz nie pamięta czy żądał od</p>	

niej takowych informacji. Świadek zeznał również, że nie przypomina sobie jakichkolwiek dodatkowych ustnych ustaleń w przedmiocie egzekwowania warunku co do zapłaty 92% kwoty wierzytelności oraz że zawarte zostaną dodatkowe aneksy przedłużające okres zapłaty z tytułu umowy cesji. Świadek wskazał, iż reprezentowana przez niego spółka oczekiwała jak najszybszej zapłaty zgodnie z umową, a zarząd z uwagi na ówczesną, korzystną współpracę nie miał wątpliwości, że również i w tym przypadku zostanie ona zrealizowana. Świadek podkreślił, iż umowa została podpisana przede wszystkim z uwagi na bardzo dobre prowadzenie przez (...) spraw (...) S.A. i z jasnym założeniem, że firma (...) ściągnie należności od (...), zaś sama decyzja o zawarciu w/w umów, podobnie jak w przypadku umów wcześniejszych, została podjęta przez zarząd w składzie: Prezes J. P., dyrektor handlowy R. B. i on sam, przy współpracy kierownika działu należności tj. D. D..

Świadek wskazał również, iż A. I. (1) telefonicznie sygnalizował mu, że firma (...) może mieć problemy z terminowością zapłaty, zaś w toku ostatniej rozmowy ok. kwietnia 2014r.

sygnalizował problemy z bankami, mogące utrudniać im wywiązanie się z umowy.

Przesłuchiwany w toku rozprawy L. C. podtrzymał w całości złożone zeznania, wskazując jednocześnie iż aktualnie nie pamięta całej sytuacji. Świadek odpowiadając na zadawane mu pytania kategorycznie zaprzeczył jednak aby podpisane w dniu 7 marca 2014r. były fikcyjne oraz by miał on obiecywać że będzie prolongował kolejny termin płatności czy też aby firma (...) miała ściągać należności z w/w umowy na dotychczasowych zasadach. Świadek wskazał również i kwota określona w umowie, w skali całej działalności firmy nie była istotna, jednakże nie pamięta czy w rezerwa była założona czy też nie, ani też szczegółów zawartych umów, podkreślając jednak, że nigdy nie było jakiegoś szczególnego podejścia do firmy (...), poza formalnymi zapisami umowy. Świadek w dalszej kolejności opisał również zasady naliczania premii dla zarządu, wskazując, iż były one uzależnione od wyniku całego regionu wg. proporcji 70% od wyniku regionu, a 30% od wyniku kraju, przy czym dla niniejszej sprawy nie mają znaczenia zmiany regionu, albowiem (...) przez cały

		czas pozostawała w tym regionie a w pewnym czasie i Bliski Wschód i A..	
	zeznania świadka J. P.	<p>Zeznania świadka jako szczegółowe, spójne i konsekwentne zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności. Wskazywane przez niego okoliczności odzwierciedlenie w zeznaniach L. C., D. D. oraz w zgromadzonych dowodach z dokumentów.</p> <p>Świadek jako były prezes zarządu potwierdził wskazywaną przez w/w okoliczność, że sprzedaż wierzytelności nie miała żadnego znaczenia dla wyniku spółki (...) S.A. albowiem przy ponad 2 – miliardowych obrotach D. długi te nie miały wielkiego wpływu na jej wyniki finansowe. Świadek nadto potwierdził wskazywane przez L. C. zasady przyznawania premii dla zarządu i w dalszej kolejności przedstawił okoliczności działania zarządu, zaznaczając przy tym, że nie czytał szczegółowo umowy z dnia 7 marca 2014r i nie pamięta kto był reprezentantem firmy przy jej podpisywaniu. W tym też zakresie świadek wskazał, iż zarząd nie omawiał warunków zawarcia umowy, albowiem leżało to w gestii dyrektora finansowego, a prowadził</p>	

dyskusję i na podstawie przedstawionych przez członków zarządu propozycji oraz rekomendacji podejmował decyzję jaka firma i w jakim zakresie ma być kontrahentem – udzielając w dalszej kolejności właściwe upoważnienia odpowiedniemu członkowi zarządu by ten negocjował jak najkorzystniejsze warunki dla firmy. Jednym z elementów rekomendacji miała być skuteczność w odzyskiwaniu długów i czynnik ten w połączeniu z długim okresem współpracy miał być decydujący w wyborze spółki (...) sp. z o.o.

Świadek dodał również, że nie jest jego rolą się zastanawiać, jak firma, która podpisuje umowę odzyska długi ani też prowadzić za rękę kogoś kto tę umowę podpisuje. W ocenie świadka informacje uzyskane od służb firmy nie wskazywały że warunki określone w umowie, tj. 92% w jakikolwiek sposób było nierealne, zaś dla (...) S.A. podjęta decyzja o sprzedaży wierzytelności była racjonalna gospodarczo. Świadek wskazał, iż nie pamięta czy była dokonywana analiza sytuacji finansowej spółki (...), jednakże jako prezes zarządu nie zajmował się powyższą kwestią ani też

		analizą projektów i umów w szczególności.	
	zeznania świadka S. K.	<p>Zeznania świadka zasługują na wiarę jako szczerze i spontanicznie. Świadek szczegółowo przedstawił okoliczności sprawy, logicznie wskazując na genezę powstania zadłużenia (...) u Firmy (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o., swoje działania po uzyskaniu informacji o zawarciu pomiędzy w/ w spółkami a (...) sp. z o.o. umowy cesji wierzytelności, relacjonując w tym zakresie przebieg zawierania ugody z (...) sp. z o.o. i dalsze wywiązywanie się z niej.</p> <p>Zeznania świadka mają odzwierciedlenie w zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji, w tym w zawartych umowach cesji, sporządzonych opiniach biegłych oraz relacjach świadków w zakresie w jakim odnoszą się do podmiotu (...) i posiadanego przez nich zadłużenia.</p>	
	Zeznania D. K.	<p>Zeznania świadka zasługują na wiarę jako w pełni logiczne, konsekwentne.</p> <p>Wskazywane przez świadka zdarzenia uzupełniały relację S. K., tworząc jedną spójną całość.</p>	

	<p>zeznania świadka J. K. - byłego syndyka (...) sp. z o. o.</p>	<p>Zeznania J. K. będącego w toku postępowania upadłościowego syndykiem spółki (...) zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Świadek wskazał, na podejmowane przez siebie czynności w toku postępowania upadłościowego oraz dokonane w jego toku ustalenia, w tym odnoszące się do ilości ustalonych wierzytelności oraz ich wymagalności.</p>	
	<p>Dane o karalności</p>	<p>Ustalając wcześniejszą karalność oskarżonych, Sąd oparł się na odpowiedzi z Krajowego Rejestru Karnego, której przypisuje walor wiarygodności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby zakwestionować wiarygodność przedstawionych danych, które nie budzą najmniejszych zastrzeżeń, co do ich autentyczności i wiarygodności.</p>	
<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

	<p>częściowe wyjaśnienia A. I. (1) i D. M. (1) /</p> <p>oświadczenie A. I. (1) (k. 1415-1416 t. VIII), oświadczenie D. M. (3) (k. 1617- 1618).</p>	<p>W ocenie Sądu wyjaśnienia A. I. (1) i D. M. (1) w większości nie zasługują na wiarę i stanowią jedynie przyjętą linię obrony, mającą na celu umniejszyć ich rolę i przedstawić siebie jako pokrzywdzonych.</p> <p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych przede wszystkim w zakresie w jakim powoływali się na swoją nieświadomość sytuacji finansowej (...) wskazując, przy tym m.in. iż dowiedzieli się o niej dopiero kilka miesięcy po zamknięciu roku finansowego. W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż w ocenie Sądu powyższa argumentacja jest bezzasadna, albowiem zarząd, w tym i jego członkowie, ma obowiązek przez cały czas czuwać na działalnością spółki, w tym jest odpowiedzialny za stan jej finansów. Ponadto jak wskazano już w części obejmującej ustalenia faktyczne, (...) sp. z o.o. trwale, jeszcze przed zawarciem umów cesji, nie regulowała swoich wymagalnych długów między innymi wobec (...) sp. z o.o. w K. (...), co do kwoty należności głównej 29.000,00 zł wymagalnej od dnia 21.11.2010 r., (...) sp. z o.o. w W. (...), co do kwoty należności głównej 5.242,63 zł, wymagalnej od dnia 19.10.2012 r czy</p>	
--	--	---	--

też w dalszej kolejności nie płaciła od lipca 2013r. czynszu najmu za lokal biurowy. W ocenie Sądu oczywistym jest zatem, że oskarżeni aktywnie prowadząc działalność gospodarczą i będąc jednocześnie członkami zarządu spółki i jej jedynymi udziałowcami mieli świadomość o powyższych wierzytelnościach, kolejno wszczynanych postępowaniach nakazowych (w tym mających miejsce bezpośrednio w 2013r.), jak i w dalszej kolejności o stanie finansowym spółki – mając w tym zakresie dostęp do prowadzonych dla (...) sp. z o.o. rachunków bankowych i kas. Nie budzi bowiem wątpliwości Sądu, iż oskarżeni wypłacając kolejno od 7 stycznia 2013r. do 17 marca 2014 r. oraz podejmując w dniu 15 grudnia 2013r. uchwałę o przyznaniu premii – takowy dostęp do rachunków czy też jakąkolwiek informację o stanie finansów spółki posiadali.

Sąd w dalszej kolejności nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych również w zakresie w jakim powoływali się oni na pozornie zawartych umów cesji i dokonane uzgodnienia w przedmiocie przyszłego zawarcia aneksów

przedłużających termin spłaty. Twierdzenia te pozostają bowiem w sprzeczności nie tylko z treścią zeznań świadków, treścią zawartych umów, czy też w dalszej kolejności załączoną do akt niniejszej sprawy korespondencją e-mail, w której to D. M. (1) w całości co do zasady uznał wiarygodność przysługującą Firmie (...) S.A. względem (...) sp. z o.o. oraz jej wysokość, ale i również z samym zachowaniem oskarżonych. W tym też kontekście wskazać należy, iż oskarżeni, pomimo rzekomej pozorności umów, podjęli się na ich podstawie windykacji określonych w nich należności, a w dalszej kolejności nie kwestionowali legitymacji Firmy (...) S.A. do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości jako wierzyciel ani też nie kwestionowali zasadności samej wiarygodności i nie wskazywali iż jest ona sporna – co odnosi się również do pozostałych wiarygodności.

Z tych samych powodów Sąd nie dał wiary również i twierdzeniom D. M. (1) jakoby reprezentowana przez niego spółka miała uzależnić wypłatę uzyskanych od (...) środków od zawarcia „przyrzeczonego” aneksu, wszak powyższe twierdzenie pozostaje również w sprzeczności

z dokonanymi przez biegłych analizami sytuacji finansowej spółki, w tym obejmujących środki finansowe znajdujące się na rachunkach bankowych spółki. Przeprowadzona przez biegłą K. S. analiza jednoznacznie wskazuje, iż uzyskiwane na bieżąco od dłużnika środki – przekazywane były na bieżącą działalność spółki, w tym m.in. wynagrodzenia, koszty obsługi prawnej, wypłatę dywidendy, zapłaty wierzycielom tytułem usług windykacji oraz nabytych wierzytelności, należności ZUS, czy należności publicznoprawne. Mając nadto na uwadze sporządzoną przez biegłą K. S. opinię, uznać należy za nietrafną argumentację D. M. (1) jakoby wypłata dywidendy za 2012r. nastąpiła przed zdarzeniami objętymi aktem oskarżenia oraz nie stanowiła działania na szkodę spółki. O ile bowiem zgodzić się można ze stanowiskiem oskarżonego, że zarząd miał prawo podjąć uchwałę o wypłacie dywidendy o tyle zaznaczyć należy, że dywidenda za wskazany rok, podobnie jak zaliczki na nią - wypłacane były w okresie od 7 stycznia 2013r. do 17 marca 2014r. a więc m.in. w okresie kiedy to spółka stawała się coraz to bardziej niewypłacalna. Podobnie

za nietrafną należało uznać argumentację jakoby fakt niedochodzenia przez syndyka zwrotu kwoty 10.000 zł tytułem udzielonej pożyczki, stanowi wykazanie, że została ona w całości spłacona. W ocenie Sądu powyższe rozumowanie oskarżonego, podobnie jak argumentacja odnosząca się do wypłaty, w czerwcu 2014r., premii świadczy również o jego braku dbałości o finanse prowadzonej przez niego spółki.

Bez znaczenia dla niniejszej sprawy pozostaje wskazywana również przez D. M. (1) okoliczność dokonanego przez niego zwrotu pobranej zaliczki w dniu 25 czerwca 2014r., wszak zaznaczyć należy, iż określone w akcie oskarżenia zachowanie polegające na niezwróceniu pobranej zaliczki odnosi się do okresu w jakim to spółka pozostawała niewypłacalna i stopnia w jakim zaniechując jej zwrotu w tym okresie zwiększył jej niewypłacalność. Zdaniem Sądu nietrafna jest również i argumentacja podnosząca temat rozmów z (...) S.A. Czym innym jest bowiem znajomość sytuacji finansowej przez aktywnie działających członków zarządu, a czym ocena sytuacji finansowej

		<p>dokonywana na potrzeby nawiązania współpracy. Nadto z prowadzonych rozmów nic nie wyniknęło.</p> <p>W dalszej kolejności mając na uwadze zgodne zeznania L. C. oraz J. P. oraz wskazywane przez nich zasady wynagradzania członków zarządu, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom A. I. (3) w zakresie w jakim chcąc wykazać pozorność zawartych umów - uzasadniał on ich zawarcie – wysoką premią dla wiceprezesa C. i nawiązaniem z nim w tym zakresie porozumieniem.</p>	
	częściowo opinia biegłego dr. R. P. z dnia 15 stycznia 2018r.	<p>Ustalając stan faktyczny Sąd nie uwzględnił opinii biegłego w zakresie w jakim pozostała ona w sprzeczności z pozostałymi zebranymi w niniejszej sprawie opiniami. Tym samym Sąd nie podzielił stanowiska biegłego w zakresie w jakim wskazywał on na moment powstania obowiązku ogłoszenia upadłości, na racjonalność gospodarowania majątkiem spółki w okresie 2012-2014 oraz w zakresie w jakim dokonuje interpretacji zapisów umowy cesji dochodząc do wniosku iż strony nie określiły jasno obowiązku zapłaty 92 % należności łącznej wartości kwot, a domniemywać można, że chodzi o największą</p>	

		<p>wymagalną kwotę stanowiącą jej element składowy.</p> <p>Opinia ta w tym zakresie budziła wątpliwości Sądu już od momentu zapoznania się z nią. Biegły bardzo rygorystycznie podszedł do treści zawartych umów, pomijając tym samym zgodne rozumienie przez strony umów jej zapisów – w tym m.in. odnoszących się do obowiązku zapłaty i jego kwoty. Biegły ponadto nie dokonał tak szczegółowej analizy sytuacji finansowej (...) sp. z o.o. jak to ma miejsce w przypadku pozostałych opinii.</p> <p>Z tych też względów Sąd oparł się na opinii biegłej K. S. z dnia 24.10.2014r., jej opinii uzupełniającej, opinii biegłego J. G. z dnia 21 kwietnia 2019r. oraz opinii sporządzonej przez D. Księgowości Śledczej L. (...) z dnia 23 listopada 2020r., które w ocenie Sądu wolne były od powyższych wad.</p>	
	PODSTAWA PRAWNA WYROKU		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I. części dyspozytywnej wyroku II. części dyspozytywnej wyroku	A. I. (1)

<p>IV. części dyspozytywnej wyroku</p> <p>V. części dyspozytywnej wyroku</p>	<p>D. M. (1)</p>	
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>		
<p><i>Sąd uznał, że wina i sprawstwo A. I. (1) oraz D. M. (1) nie budzi wątpliwości. Na podstawie ustalonego stanu faktycznego nie ulega wątpliwości, że swoim zachowaniem, wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 586 Ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. 2020.1526 t.j. z dn. 2020.09.04). Sąd przyjął jednak, że w zakresie czynów kolejno A. I. (1) opisanych w punktach od drugiego do czwartego części wstępnej wyroku, oraz czynów D. M. (1) opisanych w punktach od szóstego do ósmego części wstępnej wyroku - ich zachowanie stanowiło jedno przestępstwo z art. z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. oraz art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k.</i></p> <p><i>Przestępstwo z art. 586 k.s.h.</i></p>		

Przepis art. 586 k.s.h. reguluje kwestię odpowiedzialności karnej za niezgłoszenie upadłości. Z treści powołanego przepisu wynika wprost, że przestępstwo to może popełnić tylko osoba, która jest (ewentualnie była w momencie zaistnienia stanu uzasadniającego ogłoszenie upadłości) członkiem zarządu spółki albo jej likwidatorem. Jest to więc przestępstwo indywidualne, które może zostać popełnione przez osoby zarządzające spółką handlową. Przy czym podkreślenia wymaga fakt, że przestępstwo niezgłoszenia upadłości spółki może popełnić wyłącznie członek zarządu lub likwidator. Odpowiedzialność taka nie dotyczy członków innych organów spółki, ani prokurenta ani pełnomocnika.

Nadto przestępstwo z art. 586 k.s.h. jest przestępstwem umyślnym i może zostać popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym. Działanie z zamiarem bezpośrednim można przypisać sprawcy, wówczas, gdy celowo działa na szkodę wierzycieli, czy też spółki zaciągając kolejne zobowiązania i zwlekając ze złożeniem wniosku o upadłość. Zamiar ewentualny występuje natomiast w przypadku

gdy będąc świadomym ujawnienia się przyczyn upadłości, nie dopełnił obowiązku zgłoszenia, licząc na poprawę kondycji finansowej dłużnika, i w ryzyko wyjścia z niekorzystnego położenia gospodarczego wkalkulował ewentualność przekroczenia terminu zgłoszenia upadłości. Nadmienić należy, że zasłanianie się przez członka zarządu lub likwidatora niewiedzą i brakiem świadomości w zakresie pojawienia się przesłanek upadłości nie może być podstawą uniknięcia odpowiedzialności karnej. Należy pamiętać, że osoba zarządzająca spółką winna mieć pełną świadomość co do jej stanu, w szczególności kondycji finansowej.

Z kolei sam obowiązek zgłoszenia upadłości wynika wprost z przepisów Prawa upadłościowego, a na gruncie niniejszej sprawy konkretnie z art. 10 i 11 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 233). Zgodnie z art. 10 powyższej ustawy upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. W myśl natomiast art. 11 ust. 1 za dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich

wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Ponadto zgodnie z art. 11 ust. 2 niewypłacalność zachodzi także wtedy, zobowiązania pieniężne przekraczają wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości iż w przypadku (...) sp. z o.o. wystąpiły obie przesłanki do ogłoszenia upadłości, co jest okolicznością bezsporną – wynikającą z przeprowadzonego i prawomocnie zakończonego wobec (...) sp. z o.o. postępowania upadłościowego o sygn. Akt 165/2014. W tym też zakresie nie budzi wątpliwości Sądu, iż oskarżony A. I. (1), będąc Prezesem Zarządu (...) sp. z o.o. oraz oskarżony D. M. (1), będąc Wiceprezesem Zarządu - mając świadomość wynikających z pełnionej funkcji obowiązków, nie dopełnił ich. Bezspornym pozostaje bowiem fakt, iż wniosek o upadłość nie został przez niech złożony, czemu i oskarżeni nie zaprzeczają. Ponadto jak już na to powyżej wskazano, Sąd nie miał również żadnej wątpliwości, że oskarżeni jako jedyni członkowie zarządu spółki oraz jako jej jedyni udziałowcy, w obliczu kolejno mającego

miejsce w 2013 r. nie uiszczania przez spółkę czynszu tytułem najmu czy też ilości wierzycieli i wszczęcia postępowania nakazowego przez (...) sp. z o.o. w K. - mieli świadomość niewypłacalności reprezentowanej przez siebie spółki. W realiach niniejszej sprawy, nie sposób uznać odmiennie.

Przestępstwo z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. oraz art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k.

Przepis art. 296 k.k. chroni zasady uczciwego obrotu gospodarczego w warunkach gospodarki wolnorynkowej oraz indywidualne interesy majątkowe i działalność gospodarczą podmiotów biorących w nim udział. Czyn z art. 296 § 1 kk jest przestępstwem materialnym popełnionym z winy umyślnej. Do jego znamion należy skutek w postaci wyrządzenia mocodawcy szkody majątkowej, w przypadku § 3 – w wielkich rozmiarach. Musi istnieć związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy umyślnym działaniem danej osoby polegającym na nadużyciu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązków a skutkiem w postaci szkody. Sprawca musi obejmować swoją świadomością taki

skutek swojego umyślnego działania. Zachowanie przestępne dotyczyć może jedynie decyzji w zakresie spraw majątkowych, zarządu majątkiem danej jednostki czyli decyzji obciążających ten majątek, przenoszących własność jego składników. Innymi słowy jest to zamach na powierzone mienie mocodawcy wynikający albo z braku dbałości o nie albo z nadużycia uprawnień. Za zajmującego się cudzymi sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą można uznać tylko tego, kto realizując powierzone mu zadania, jednocześnie jest uprawniony i zobowiązany do dbałości o powierzone mienie i chronienie go przed uszczerbkiem, uszczupleniem, utratą lub pogorszeniem, z zarazem jest uprawniony i zobowiązany do wykorzystania powierzonego mienia w procesie gospodarowania w taki sposób, by to mienie pomnażać, powiększając jego wartość, ilość lub gospodarcze znaczenie. Zaznaczyć jednak należy, że określone w art. 296 k.k. „zajmowanie się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą” cechuje samodzielność decyzyjna a więc nie podlega dyspozycji tego przepisu zachowanie osób wykonujących zadania pozbawione

samodzielności
decyzyjnej.

Istotą czynności wykonawczej opisanej w art. 296 k.k. jest wyrządzenie szkody w majątku podmiotu, którego sprawami majątkowymi dany sprawca się zajmuje, co zakłada przynajmniej potencjalną możliwość podjęcia takich działań, które w sposób władczy kształtują sferę praw i obowiązków majątkowych danego podmiotu. Ustalenie, czy treścią danego obowiązku jest zajmowanie się sprawami majątkowymi innego podmiotu musi być dokonywane w kontekście struktury organizacyjnej i faktycznych procedur podejmowania decyzji w ramach tego podmiotu. (wyrok SN z dnia 30.10.2013 r, II KK 81/13, LEX nr 1434179)

Tym samym aby móc przypisać A. I. (1) oraz D. M. (1) wypełnienie znamion przepisu art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. należy wykazać, iż nadużyli udzielonych im uprawnień, bądź też nie dopełnili ciążącego na nich obowiązku, przez co wyrządzili, w tym przypadku - (...) sp. z o.o. znaczną szkodę majątkową.

Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie natomiast wynika, że

zarówno na A. I. (1) jako Prezesie Zarządu spółki oraz D. M. (1) jako Wiceprezesie Zarządu ciążył m.in. obowiązek czuwania nad działalnością spółki, w tym za stan jej finansów. Tym samym mając na uwadze kolejno podejmowane przez nich działania w czasie ujawnienia się niewypłacalności spółki, a polegające na:

wypłacie od 7 stycznia 2013r. do 17 marca 2014 r dywidendy za rok 2012 w łącznej kwocie 98.158,44 zł;

niewyegzekwowaniu pełnego zwrotu udzielonej 16 września 2013r pożyczki od A. I. (1) w kwocie 10.000 zł;

niezwróceniu kwoty 50.000,00 zł z tytułu pobranej w czerwcu 2014r. zaliczki przez D. M. (1);

wypłacie w czerwcu 2014r. premii uznaniowej dla członków zarządu w łącznej kwocie 102.286,00 zł;

zawarcia z firmą (...) S.A. umowy nabycia jej wierzytelności względem firmy Hurtownia (...) Sp. z o.o. w Ł. w kwocie 5.149.716,76 zł z obowiązkiem zapłaty firmie (...) S.A. do dnia 07.05.2014 r.

kwoty 4.737.739,30 zł;

zawarcie z firmą (...) Sp. z o.o. z/s w W. umowy nabycia jej wierzytelności względem firmy Hurtowni (...) Sp. z o.o. w Ł. w kwocie 2.762.788,11 zł z obowiązkiem zapłaty firmie (...) do dnia 07.05.2014r. kwoty 2.541.765,00 zł,

stwierdzić należy, że ich zachowanie przybrało zarówno formę nadużycia uprawnień jak i niedopełnienia ciążących na nich obowiązków, zaś mając na uwadze wysokość wyrządzonej poszczególnymi działaniami szkody - niewątpliwie wypełnili on znamiona art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. Nie sposób bowiem uznać aby w realiach niniejszej sprawy, w obliczu ustalonej sytuacji finansowej (...) sp. z o.o. powyższe działania miały na celu poprawę jej sytuacji finansowej, czy też aby zawarcie obu umów cesji na wspomnianych wyżej warunkach mieściło się w kryteriach korzystności lub gospodarności. W tej kwestii wszyscy biegli zgodnie wskazywali, iż kolejno stawki 92% i 100% w przypadku umów cesji wierzytelności są niespotykane, zaś realizacja takiego zobowiązania w obranym

przez strony terminie była nierealna.

W ocenie Sądu oskarżeni: A. I. (1) swoim czynem opisanym w pkt II. części wstępnej wyroku, oraz D. M. (1) swoim czynem opisanym w pkt VI. części wstępnej wyroku wyczerpał nadto znamiona z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Oszustwo (art. 286 k.k.) jest przestępstwem kierunkowym, ze znamionnym celem w postaci chęci uzyskania korzyści majątkowej przez sprawcę. Istotną dla bytu tego przestępstwa jest oczywiście okoliczność, że sprawca korzyść tę uzyskuje za pomocą wprowadzenia w błąd lub wyzyskania błędu czy też niezdolności drugiej strony do należytego pojmowania dokonywanych działań. Chęć osiągnięcia korzyści majątkowej (animus lucri faciendi), jako element znamion strony podmiotowej oszustwa, odróżnia je od tych przestępstw przeciwko mieniu, w których kierunkowy zamiar sprawcy polega na chęci posiadania rzeczy dla siebie. Zamiar przywłaszczenia jest niewątpliwie węższy od zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż

odnosi się wyłącznie do cudzego prawa własności i powiązany jest z istotą strony przedmiotowej kradzieży lub przywłaszczenia, przejawiającą się w objęciu we władanie cudzej rzeczy ruchomej lub przywłaszczeniu rzeczy już posiadanej (lub prawa majątkowego). (...) Pojęcie chęci uzyskania korzyści majątkowej ma szerszy charakter i zamiar ten może polegać na uzyskaniu korzyści majątkowej innego rodzaju niż przysporzenie w postaci uzyskania prawa własności do cudzej rzeczy. Zamiar osiągnięcia korzyści majątkowej może obejmować nie tylko przemieszczenie cudzego mienia, lecz także i inne formy uszczuplenia mienia innej osoby, prowadzące w konsekwencji do przysporzenia majątkowego sprawcy kosztem pokrzywdzonego (Tomasz Oczkowski, „Oszustwo jako przestępstwo majątkowe i gospodarcze”, s. 7-8).

Dla bytu przestępstwa, po stronie oskarżonego musi istnieć bezpośredni zamiar kierunkowy popełnienia przestępstwa oszustwa - działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej chcąc doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd. Działanie

sprawcy, określone w art. 286 § 1 k.k. jako doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, sprowadza się do trzech wymienionych w tym przepisie sposobów: wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu, wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Jeżeli chodzi o dwa pierwsze sposoby działania, to zawsze przy ich stosowaniu warunkiem zrealizowania skutku jest błąd po stronie pokrzywdzonego. Może to być błąd co do osoby, błąd co do rzeczy, błąd co do zjawiska lub zdarzenia. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością), zaś w przypadku wyzyskania błędu ta rozbieżność już istnieje, a sprawca nie koryguje jej, lecz korzysta z tego błędu dla uzyskania przez siebie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji majątkowej (por. wyrok SN z 2 grudnia 2002 roku, IV KKN 135/00). Celem sprawcy jest skłonienie konkretnej osoby do rozporządzenia mieniem w oparciu o uświadomiony i zarazem nieprawdziwy obraz rzeczywistości. Dla uznania, iż mamy do

czynienia z wprowadzeniem w błąd, wystarczające jest każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2004 r., II KK 381/03, LEX nr 109835). Wprowadzenie w błąd może przejawiać się w najrozmaitszych formach. Może zostać dokonane słowem, pismem, gestem lub w jakikolwiek inny sposób. Może polegać na podjęciu przez sprawcę określonego działania, na przykład złożeniu określonego oświadczenia, dokumentów stwierdzających nieprawdę lub sfalszowanych.

Z typem czynu zabronionego, o którym mowa w art. 286 § 1 kk, możemy mieć do czynienia nie tylko wtedy, gdy sprawca ma z góry powzięty zamiar, że w ogóle nie zapłaci za nabyty towar lub spełnioną usługę, ale także wtedy, gdy zapłatę uzależnia od zdarzenia przyszłego i niepewnego lub ukrywa przez kontrahentem takie okoliczności, wobec których umowa nie zostałaby zawarta, a świadczenie nie spełnione (por. wyrok SA we W. z dnia 6 marca 2014 r., II AKa 30/14, opubl. Legalis). Do okoliczności,

zatajenie których może być zaliczanie w kategoriach czynności czasownikowych czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k., orzecznictwo zaliczało także złą kondycję ekonomiczną podmiotu zaciągającego zobowiązanie. Podnosi się w tym kontekście, że co prawda kontrahent transakcji dwustronnej nie ma obowiązku ujawniania sytuacji materialnej swojej firmy drugiej stronie kontraktu, ale tylko tak długo, dopóki przy zachowaniu reguł obowiązujących w danej sferze obrotu, które znane są drugiej stronie umowy, posiada faktyczną możliwość realizacji przyjętego na siebie umownie zobowiązania w dacie jego powstania. W przeciwnym wypadku, gdy sytuacja majątkowa podmiotu będącego stroną umowy jest trudna, zwłaszcza gdy istnieją podstawy do twierdzenia, iż nie posiada on płynności finansowej, niepoinformowanie kontrahenta o tej sytuacji stanowi zatajenie informacji o faktycznej sytuacji finansowej i prowadzi do powstania błędnego wyobrażenia drugiej strony umowy o możliwościach finansowych. Zatajenie faktycznego stanu finansowego firmy jest kreowaniem mylnego wyobrażenia o możliwościach spłaty

zadłużenia w umówionym terminie, prowadzącym kontrahenta do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, stanowiącym zarówno przestępstwo oszustwa, jak i formę zadłużenia w rozumieniu prawa cywilnego opartego na czynie niedozwolonym (por. wyroki SA w Katowicach z dnia 29 maja 2013 r., II AKa 71 / 13 oraz z dnia 20 kwietnia 2000 r., II AKa 71 / 00, opubl. Legalis). Wprowadzenie w błąd może zostać zatem osiągnięte także przez przemilczenie, wyrażające się zaniechaniem poinformowania o faktycznym stanie rzeczy, np. zatajeniem rzeczywistej sytuacji materialnej i realnych możliwości finansowych zaciągającego dług (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2007 r., III KK 20/07, opubl. Legalis).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, iż aby można było przyjąć popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., sąd powinien, dokonując analizy strony podmiotowej, ustalić na podstawie przeprowadzonych dowodów, że sprawca obejmował swoim bezpośrednim i kierunkowym zamiarem nie tylko wprowadzenie w błąd (wyzyskanie błędu itp.) i działanie w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej, ale także, iż w momencie działania mającego na celu uzyskanie świadczenia obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem, że osoba rozporządzająca mieniem czyni to z niekorzyścią dla siebie. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem niewywiązanie się ze zobowiązania cywilnoprawnego, nawet świadome i celowe, o ile nie należy do zespołu okoliczności poszlakowych wskazujących na pierwotny zamiar oszukańczy sprawcy, nie może dawać podstawy do przypisania odpowiedzialności karnej za oszustwo (postanowienie SN z dnia 13 listopada 2013 r., IV KK 322/13, opubl. Legalis).

Podstawowym kryterium rozgraniczającym oszustwo od niewywiązania się ze zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest istnienie w chwili zawierania umowy wymaganego przez przepis karny zamiaru bezpośredniego o szczególnym zabarwieniu. Nie każda przecież, nawet nierzetelna realizacja stosunku zobowiązaniowego oznacza automatycznie zrealizowanie znamion oszustwa. Szczególnie

złożony charakter ma ocena zachowania się osoby, która w ramach danej spółki prowadziła dotychczas z powodzeniem szeroką działalność gospodarczą i, przy jednoczesnym braku w jej działaniu podstępnych zabiegów, doszło jednak do obiektywnie niekorzystnego rozporządzenia mieniem drugiej strony (kontrahenta).

Niewykonanie zobowiązania, co nie należy do rzadkości, może wynikać z nadchodzącej niewypłacalności danego podmiotu gospodarczego. Zachowania sprawcy zmierzające do "ocalenia" swego majątku kosztem wierzycieli podejmowane są z zasady już po upływie terminów spłaty długów, co nie przesądza jeszcze o zamiarze dokonania oszustwa.

W pierwszej kolejności w sprawie konieczne było zatem ustalenie zamiaru działania oskarżonego. Zamiar należy do elementów strony podmiotowej czynu, rozgrywa się w sferze procesów psychicznych konkretnej osoby i zazwyczaj nie jest werbalizowany.

Przeważnie sprawca w swoich wyjaśnieniach, podobnie zresztą jak oskarżony, przedstawia odmienny od rzeczywistego motyw i cel

swojego działania. Próbuje uzasadniać racjonalnie swoje działania, przedstawiać je jako realizację innego od przestępczego celu. Dlatego też, należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można wyprowadzić wnioski, co do celu działania sprawcy. Taka metodyka pracy jest zasadą w przypadku przestępstw z art. 286 § 1 k.k., gdzie ów zamiar można tylko oceniać w oparciu o zobiektywizowane okoliczności. Zasadniczo analiza istnienia znamion określonego przestępstwa winna w pierwszej kolejności dotyczyć znamion strony przedmiotowej (M. Kurowski, K. Eichstaedt, B. Augustyniak, D. Świecki, Kodeks...). Orzecznictwo wskazuje bowiem na możliwość wnioskowania o stronie podmiotowej ze znamion strony przedmiotowej, co wynika z częstej prawidłowości, że deklaracje werbalne potencjalnego sprawcy nie znajdują potwierdzenia w jego czynach (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. II Aka 256/13, opublikowany na stronie www.orzeczenia.ms.gov.pl, a także postanowienie SN z dnia 29 marca 2011 r., sygn. V KK 344/10, Biuletyn Prawa Karnego 2011, nr 9).

Właśnie w taki sposób Sąd dokonał ustalenia zamiaru istniejącego po stronie oskarżonego.

Oskarżeni: A. I. (1) oraz D. M. (1), z pokrzywdzonymi współpracowali przez długi czas, przy czym przez dłuższy okres współpraca przebiegała prawidłowo. Należy więc tu przywołać przekonywujący pogląd wyrażony w orzecznictwie sądowym, iż "podstawowym kryterium rozgraniczającym oszustwo od niewywiązania się ze zobowiązania o charakterze cywilno-prawnym (...) jest istnienie w chwili zawierania umowy wymaganego przez przepis karny zamiaru bezpośredniego o szczególnym zabarwieniu. Nie każda przecież, nawet nierzetelna realizacja stosunku zobowiązaniowego oznacza automatycznie zrealizowanie znamion oszustwa (...). Szczególnie złożony charakter ma ocena zachowania się osoby, która w ramach danej spółki prowadziła dotychczas z powodzeniem szeroką działalność gospodarczą i, przy jednoczesnym braku w jej działaniu podstępnych zabiegów, doszło jednak do obiektywnie niekorzystnego rozporządzenia mieniem drugiej strony (kontrahenta).

Niewykonanie zobowiązania, co nie należy do rzadkości, może wynikać z nadchodzącej niewypłacalności danego podmiotu gospodarczego. Zachowania sprawcy zmierzające do "ocalenia" swego majątku kosztem wierzycieli podejmowane są z zasady już po upływie terminów spłaty długów, co nie przesądza jeszcze o zamiarze dokonania oszustwa. Muszą tu bowiem nastąpić inne okoliczności przedmiotowe związane z zachowaniem się sprawcy w okresie uzyskania dyspozycji majątkowej, które będą jednoznacznie przesądzać o z góry powziętym zamiarze niewykonania danego zobowiązania" (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 18 listopada 2008 r., II AKa 167/08, LEX nr 491922).

Jak już powyżej wskazano, oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, wprowadzając w błąd w rozumieniu przepisu art. 286 § 1 k.k. co do możliwości realizacji przyjętych na mocy umów cesji zobowiązań przez spółkę (...), którą reprezentowali. Wskazać należy, że nikt z Firmy (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o. nie miał wiedzy o złej sytuacji finansowej spółki (...). Pokrzywdzeni nie mając świadomości trudności płatniczych oskarżonych

oraz istniejącego już zadłużenia w firmie, oczekiwali na szybką windykację i uiszczenie należnych im kwot z tytułu zawartych umów, a nawet, z uwagi na długoletnią współpracę i wypracowaną opinię, zakładali skuteczność windykacji. Uwypuklić należy, że oskarżeni przekazywane od dłużnika (...) środki powinni w odpowiedniej wartości procentowej przekazać cedentom, czego jednak nie robili – a przeznaczali je w całości na bieżącą działalność spółki, wypłacając sobie po drodze nienależną im premie. Tego typu świadome działanie oskarżonych nie może uzasadniać przyjęcia niewykonania zobowiązań na gruncie prawa cywilnego, bowiem ich zachowanie wypełnia wszystkie znamiona przestępstwa oszustwa. Nie ulega zaś najmniejszej wątpliwości, iż oskarżeni nie mieli możliwości zrealizowania zawartych umów ani zwrotu otrzymanych środków. W tych okolicznościach w sposób niewątpliwy należy przyjąć, iż oskarżeni działając w zamiarze bezpośrednim doprowadzili pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Nie jest przy tym istotne, kto tę korzyść

osiągnął, co jasno wynika z treści art. 115 § 4 k.k.

Art. 294 § 1 kodeksu karnego

Zaostrzenie odpowiedzialność karnej w stosunku do mienia znacznej wartości, którym jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych, zgodnie bowiem z treścią art. 115 § 5 k.k. mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych. Tym samym czyn opisany w punkcie trzecim i czwartym części wstępnej wyroku i odpowiednio w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku, należało zakwalifikować jako przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

#	Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	Warunkowe umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<i>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. I. (1)	I. II.	I. II.	Sąd wymierzając oskarżonym kary jednostkowe grzywny oraz karę jednostkową pozbawienia wolności miał przede wszystkim na względzie dyrektywy ich wymiaru zawarte w art. 53 § 1 i 2 k.k., baczył, zatem by dolegliwość kar nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, uwzględnił

stopień społecznej
szkodliwości przypisanych
oskarżonemu czynów
oraz miał na uwadze
cele zapobiegawcze i
wychowawcze, które kara
ma osiągnąć w stosunku
do sprawcy, a także
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości prawnej
społeczeństwa.

Zdaniem Sądu przesłanka
prognostyczna pozwala na
stwierdzenie, że orzeczona
wobec oskarżonych kara
pozbawienia wolności
spełni w stosunku do
nich cele zapobiegawcze i
wychowawcze.

Zapobiegawczy sens
wymierzonej kary
pozbawienia wolności ma
na celu odstraszenie
sprawcy od ponownego
wejścia na drogę
przestępstwa, natomiast
jej cel wychowawczy
realizuje się poprzez
kształtowanie jego
postawy zarówno wobec
własnego czynu, jak i
przestępstwa w ogóle.

Kara pozbawienia
wolności w takiej
wysokości ma skłonić
każdego z oskarżonych
do zmiany postępowania
i przestrzegania porządku
prawnego. W ramach
prewencji ogólnej
wymierzona kara będzie
w ocenie Sądu utwierdzać
w świadomości społecznej
przekonanie o
obowiązaniu normy
prawnej i dawać
gwarancję skutecznego

			<p>zwalczania przestępczości. Ponadto orzeczona wobec oskarżonego kara ma działać odstrasżająco na potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw. Względy na społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary są podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa..</p> <p>Wymierzone oskarżonym jednostkowe kary grzywny są adekwatne do stopnia zawinienia, a co do wysokości stawki dziennej uwzględniają warunki osobiste, rodzinne, sytuację majątkową oraz możliwości zarobkowe oskarżonego.</p>
D. M. (1)	IV. V.	IV. V.	
A. I. (1)	III.	II.	<p>Sąd na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wobec każdego z oskarżonych wykonanie orzeczonej wobec nich kary pozbawienia wolności na okres 3 lat</p>

			próby uznając, iż kara ta będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawców celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa.
D. M. (1)	VI.	V.	
A. I. (1)	VII.	VI.	Na podstawie art. 72 § 1 punkt 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonych do informowania Sądu o przebiegu okresu próby.
D. M. (1)			
A. I. (1)	VIII.		Sąd z uwagi na popełnienie przez oskarżonych przestępstwa w ramach prowadzonej działalności, orzekł VIII. na podstawie art. 39 pkt 2 k.k. wobec oskarżonych zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z odpowiedzialnością majątkową i obrotem wierzytelnościami na okres 4 (czterech) lat.
D. M. (1)			
A. I. (1)	IX.		Na podstawie art. 46§1 kk Sąd orzekł od oskarżonych A. I. (1) i D. M. (1) solidarny obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz: Firmy (...) S.A. z/s w D. kwoty 4.867.826,53 zł;

			(...) sp. z o.o. kwoty 2.642.509,31 zł. W tym też zakresie Sąd ustalając wysokość szkody wyrządzonej pokrzywdzonym za podstawę przyjął wysokość wierzytelności uznaną przez syndyka (k. 2548 -2549 tom XIII.).
D. M. (1)			
1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
-	-	-	-
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
-			
KOszty procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
X. XI.	<p>Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono solidarnie od oskarżonego A. I. (1) i D. M. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego:</p> <p>Firmy (...) S.A.</p> <p>G. (...)</p> <p>zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie po 4.320 zł.</p>	
XII. XIII.	<p>Sąd na podstawie art. 627 i art. 633 k.p.k. obciążył oskarżonych: A. I. (1) (pkt XII.) oraz D. M. (1) (pkt. XIII) kosztami sądowymi uznając, iż ich sytuacja majątkowa pozwala na ich uiszczenie. Wskazać należy, że w sprawach z oskarżenia publicznego zasadą jest obciążanie skazanego kosztami sądowymi poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa. Ponadto, Sąd obciążył oskarżonych opłatą sądową zgodnie przepisami ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Wysokość opłaty została uzależniona od wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz wymierzonej kary grzywny. Zgodnie z art. 2. ust. 1 pkt 3 w myśl powołanej ustawy, opłata w razie skazania na karę pozbawienia wolności do 1 roku wynosi 180 zł.</p>	

Zgodnie natomiast z art. 3. ust. 1 - Skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10 %, nie mniej jednak niż 30 zł, a w razie orzeczenia grzywny obok kary pozbawienia wolności - w wysokości 20 % od kwoty wymierzonej grzywny

Mając więc na uwadze powyższe regulacje Sąd wymierzył każdemu z oskarżonych opłatę w wysokości 280 zł.

1Podpis